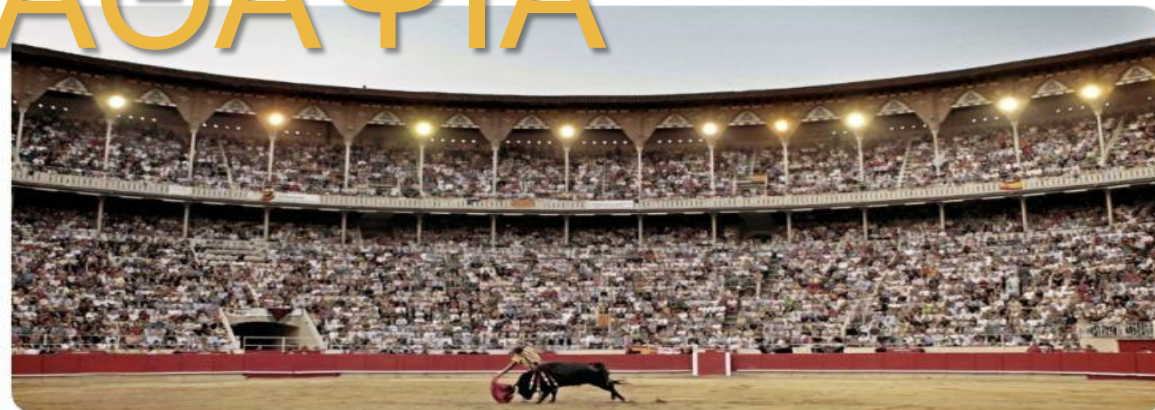

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΕΣ

ΤΑΥΡΟΚΑΘΑΨΙΑ

Μινωικός Πολιτισμός

Ο μινωικός πολιτισμός ήταν πολιτισμός της Εποχής του Χαλκού στην Κρήτη και σε άλλα νησιά του Αιγαίου, ο οποίος άνθισε από το 3000 π.Χ. έως 1450 π.Χ. Μετά από μια μακρά περίοδο παρακμής έληξε τελικά περίπου το 1100 π.Χ.

Αντιπροσωπεύει τον πρώτο προηγμένο πολιτισμό της Ευρώπης, ο οποίος άφησε πίσω του μεγάλα οικοδομικά συγκροτήματα, εργαλεία, έργα τέχνης, συστήματα γραφής. Παράλληλα την εποχή εκείνη αναπτύχθηκαν αθλητικές δραστηριότητες, όπως τα Ταυροκαθάψια, τα οποία αποτελούν χαρακτηριστικό στοιχείο του Μινωικού πολιτισμού.

Περιγραφή Αθλήματος

Τα ταυροκαθάψια ήταν άθλημα της μινωικής εποχής, στο οποίο ο αθλητής εκτελούσε άλματα πάνω από έναν ταύρο. Έχουν βρεθεί αρκετές παραστάσεις και στην Κρήτη (τοιχογραφίες, αγαλματίδια, σφραγίδες) αλλά και σε άλλα μέρη της Ελλάδας (Πύλος, Τίρυνθα) και στη Μικρά Ασία (Σμύρνη). Αν και τα παιχνίδια με ταύρους είναι γνωστά και από άλλους προϊστορικούς πολιτισμούς της Αιγύπτου και της Ανατολής, στη μινωική Κρήτη έφτασαν σε πολύ υψηλό επίπεδο δεξιοτεχνίας. Ως βάση για την εξέλιξη των ταυροκαθαψίων θεωρείται το κυβίστημα, που αποτελεί μία μορφή ακροβασίας και κατάγεται από την Αίγυπτο. Οι κυβιστήρες ήταν νέοι που εκτελούσαν με εξαιρετική ευλυγισία θεαματικά γυμνάσματα, ενίοτε και ανάμεσα σε ξίφη.

Η γιορτή ήταν αφιερωμένη στον θεό Ποσειδώνα. Το άθλημα, αντίθετα με την σύγχρονη ταυρομαχία, δεν απαιτούσε τον φόνο των ταύρων. Ο σκοπός του ήταν να αναδείξει την τόλμη και την ευλυγισία των αθλητών. Τέσσερις άνδρες και γυναίκες κρατούσαν ξύλινα ρόπαλα και τριγυρίζοντας τον ταύρο, ένας από αυτούς προσπαθούσε να ανέβει στη ράχη του ζώου και κρατώντας τα κέρατα του εκτελούσε διάφορες ακροβατικές.

Στο κέντρο της σκηνής αναδύεται η χαρακτηριστική μορφή του ταύρου. Το χρώμα που χρησιμοποιείται για την απόδοσή του είναι το ρόδινο που παράγεται από κόκκινη ώχρα και ασβέστη και το καστανό, δηλαδή κίτρινη ώχρα με κάρβουνο. Ο ταύρος «αιωρείται», ως αποτέλεσμα της επιθυμίας του καλλιτέχνη να αποδώσει την ορμητική, επιθετική κίνηση του ζώου, ένα απεικονιστικό λάθος που συνεχίστηκε στην πραγματικότητα ως την ανακάλυψη της φωτογραφίας. Το κτήνος περιβάλλεται από δύο γυναίκες, μία στηριγμένη στα κέρατά του, μία πίσω του και έναν άνδρα σε ακροβατική κίνηση στην πλάτη του. Η διαφοροποίηση στο φύλο φαίνεται από τις ανατομικές διαφορές και τα χρώματα που χρησιμοποιούνται και όχι από τα περιζώματά τους, ενδυματολογικά στοιχεία τα οποία είναι ίδια και για τα δύο φύλα, πιθανώς εξαιτίας του γεγονότος ότι ένα πλέον περίπλοκο ένδυμα θα μπορούσε να εμπλακεί στα κέρατα του ταύρου.

Ποια είναι η σύνδεση μεταξύ των ταυροκαθαψίων και ταυρομαχιών

Ο Μινωικός πολιτισμός διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στη διάδοση των πολιτιστικών επιρροών με τη Μεσόγειο και πέρα από αυτήν. Αν και δεν υπάρχουν άμεσες αποδείξεις σχετικά με τη σύνδεση του μινωικού πολιτισμού με την Ισπανία, είναι πιθανό να υπήρξαν επαφές ή ανταλλαγές πολιτιστικών στοιχείων μεταξύ των δύο περιοχών μέσω των θαλασσών και των εμπορικών διαδρόμων της εποχής. Ο πολιτισμός των μινωικών είχε επιδράσεις σε πολλές περιοχές γύρω από τη Μεσόγειο, οπότε είναι δυνατόν να υπήρξε και επίδραση στην Ισπανία.

Ταυρομαχίες

Που γίνονταν

1. Η **Ταυρομαχίες** είναι ένα παραδοσιακό αγώνισμα της Ισπανίας, της Πορτογαλίας , μερικών πόλεων στη νότια Γαλλία, και διάφορων λατινοαμερικάνικων χωρών και αποτελούν έκφραση της Ισπανικής κουλτούρας.

Πότε εμφανίστηκαν

2. Οι **Ταυρομαχίες** είναι ένα αρχαίο έθιμο με ρίζες που φτάνουν χιλιάδες χρόνια πίσω. Οι πρώτες αναπαραστάσεις που μοιάζουν με ταυρομαχίες χρονολογούνται από τη μινωική Κρήτη (περίπου 2000- 1400 π.Χ.) Στην Ιβηρική Χερσόνησο, οι ταυρομαχίες συνδέονται με τους Κέλτες και τους Ίβηρες, οι οποίοι είχαν λατρευτικές τελετές προς τιμήν των ταύρων. Οι Ρωμαίοι, κατά την επέκταση της αυτοκρατορίας τους, έφεραν μονομαχίες με ζώα στα αμφιθέατρα, ενισχύοντας έτσι τη λατρεία της αρένας. Ωστόσο, η σύγχρονη μορφή των ταυρομαχιών ξεκίνησε στην Ισπανία κατά τον Μεσαίωνα.

Περιγραφή Αθλήματος

Η αρένα έχει τρεις πόρτες. Από τη μία μπαίνουν οι ταυρομάχοι με τη συνοδεία τους. Από τη δεύτερη πόρτα μπαίνουν οι ταύροι, ενώ από την τρίτη βγάζουν τους σκοτωμένους ταύρους. Η ταυρομαχία διεξάγεται σε τρεις φάσεις.

1^η Φάση

Στην πρώτη φάση, ο ταύρος μπαίνει στην αρένα και μετά την πρώτη συνάντηση με την κάπα του ταυρομάχου, ορμάει στους πικαδόρες. Αυτοί είναι έφιπποι ταυρομάχοι, πάνω σε προστατευμένα άλογα. Οι πικαδόρες είναι οπλισμένοι με μια ξύλινη λόγχη με μεταλλική άκρη, την πίκα, την οποία καρφώνουν στους πολύ ισχυρούς μυς του αυχένα του ταύρου. Η πίκα μπαίνει για λίγα εκατοστά και ο σκοπός της είναι, αφενός να δοκιμάσει την γενναιότητα του ταύρου και αφετέρου να χαμηλώσει το κεφάλι του ταύρου, ετοιμάζοντάς τον για τις επόμενες φάσεις.

2^η Φάση

Στη δεύτερη φάση, οι βοηθοί του ταυρομάχου ή και ο ίδιος, αν έχει αυτή την ικανότητα, πλησιάζουν τον ταύρο χωρίς καμία προστασία και καρφώνουν στη ράχη του τις μπαντερίγιες. Αυτές είναι ξύλινες βέργες με μεταλλική άκρη, στολισμένες με χάρτινες χρωματιστές διακοσμήσεις. Οι μπαντερίγιες αγκιστρώνονται ελαφρά κάτω από το δέρμα του ταύρου και σκοπός τους είναι να αναδείξουν το κουράγιο του ταύρου και κυρίως να διορθώσουν τυχόντα προβλήματα που παρουσιάζει καθώς ορμάει.

3^η Φάση

Στην τρίτη και τελευταία φάση, ο ταυρομάχος κρατώντας τη μουλέτα, ένα κόκκινο κομμάτι φανελένιου υφάσματος σε σχήμα καρδιάς, το οποίο είναι στερεωμένο σε έναν πήχη μάκρους 50 εκ. περίπου, επιχειρεί μια σειρά από περάσματα, όσο το δυνατόν πιο κοντά στα κέρατα του ταύρου, δείχνοντας την τέχνη του και ετοιμάζοντας τον ταύρο για το τελειωτικό χτύπημα. Οι δύο κυριότεροι τρόποι θανάτωσης του ταύρου είναι το βολαπιέ, κατά το οποίο ο ταυρομάχος ορμά με προτεταμένο το σπαθί προς τον ταύρο και το ρεθιβιένδο, όπου ο ταυρομάχος ακίνητος, προκαλώντας την τελευταία έφοδο του ταύρου, τον καρφώνει με το σπαθί. Και στις δύο περιπτώσεις, ο ταυρομάχος πρέπει να καρφώσει το σπαθί του ψηλά, ανάμεσα στους ώμους του ταύρου, εκθέτοντας το σώμα του στα κέρατα.

Ταυρομαχίες στη Σύγχρονη εποχή

Ταυρομαχίες στη Σύγχρονη εποχή

Οι ταυρομαχίες είναι ιδιαίτερα δημοφιλείς στην Ισπανία, το Μεξικό και άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής, αν και έχουν γίνει στόχος έντονης κριτικής από φιλοζωικές οργανώσεις και εξακολουθούν να διχάζουν την κοινή γνώμη . Ορισμένες περιοχές, όπως η Καταλονία από το 2010, έχουν απαγορεύσει το έθιμο διότι πιστεύουν πως αποτελεί σκληρή πρακτική που πρέπει να καταργηθεί.

Ενώ αλλού διατηρείται ως μορφή τέχνης η οποία ανήκει στην παράδοση. Παράλληλα όσοι υποστηρίζουν την παράδοση πιστεύουν πως δεν πρέπει να εκλείψει παρόλο που ο αριθμός τους αποτελεί την μειοψηφία. Διότι γύρω από το έθιμο έχει δημιουργηθεί μια ολόκληρη βιομηχανία, η οποία διακινεί πολύ μεγάλα ποσά όσον αφορά τα τηλεοπτικά δικαιώματα, τους χορηγούς, τα εισιτήρια, την διαφήμιση και τα σχετικά επαγγέλματα που ασχολούνται με το εμπόριο, τον τουρισμό και τις παράλληλες εκδηλώσεις.

Ταυροκαθάψια

Τα ταυροκαθάψια ήταν μία από τις πιο εντυπωσιακές και επικίνδυνες δραστηριότητες του Μινωικού Πολιτισμού (2000-1450 π.Χ.), που συνδύαζε στοιχεία αθλητισμού, θρησκείας και τελετουργίας. Ήταν ένα αγώνισμα όπου νέοι και νέες εκτελούσαν ακροβατικά άλματα πάνω από έναν ταύρο σε κίνηση, χωρίς τη χρήση όπλων ή προστατευτικού εξοπλισμού.

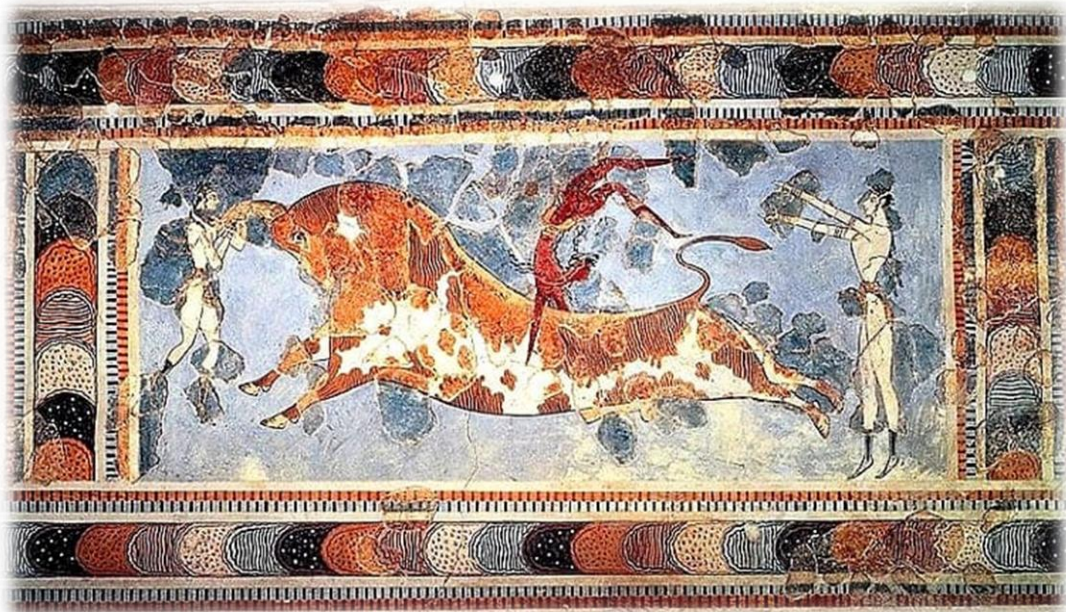

Το όνομα προέρχεται από τις λέξεις "ταύρος" και "κάθαρση" (σύλληψη, άρπαγμα), που υποδηλώνει την άμεση επαφή των αθλητών με το ζώο. Οι αθλητές των ταυροκαθαψίων εκτελούσαν μια σειρά κινήσεων. Ο αθλητής πλησίαζε τον ταύρο με προσοχή. Τη στιγμή που το ζώο ορμούσε, άρπαζε τα κέρατά του με τα χέρια του. Εκμεταλλευόταν την ορμή του ταύρου για να εκτοξευθεί στον αέρα. Εκτελούσε ακροβατικά στον αέρα, όπως αναστροφές ή περιστροφές. Έπρεπε να διατηρήσει την ισορροπία του και να αποφύγει να πέσει μπροστά στο ζώο, κάτι που θα μπορούσε να οδηγήσει σε σοβαρό τραυματισμό ή θάνατο. Ολοκληρώνοντας το άλμα, προσγειωνόταν πίσω από τον ταύρο με χάρη. Σε κάποιες απεικονίσεις φαίνεται να τον καθοδηγεί εκτός αρένας, δείχνοντας έναν έλεγχο πάνω στο ζώο.

Τα ταυροκαθάψια δεν ήταν απλώς ένα ακροβατικό θέαμα αλλά ένα ιερό τελετουργικό, πιθανώς αφιερωμένο στη λατρεία του ταύρου ή στη Μεγάλη Μητέρα Θεά, κεντρική θεότητα της μινωικής θρησκείας. Η τέλεση του αγωνίσματος μπορεί να είχε θρησκευτική, τελετουργική ή ακόμα και κοινωνική σημασία:

- Ο ταύρος θεωρούνταν ιερό ζώο, και η εκτέλεση του άλματος πάνω του ίσως είχε συμβολικό χαρακτήρα, εκφράζοντας τον θρίαμβο του ανθρώπου πάνω στις δυνάμεις της φύσης.
- Οι ακροβάτες έπρεπε να διαθέτουν δύναμη, ευλυγισία και θάρρος, προσδίδοντας κύρος σε όσους κατάφεραν να συμμετάσχουν και να επιβιώσουν από την επικίνδυνη αυτή διαδικασία.
- Οι συμμετέχοντες, κυρίως νέοι και νέες, μπορεί να υποβάλλονταν σε αυτήν τη δοκιμασία ως μέρος μιας τελετής ενηλικίωσης.

- Οι τοιχογραφίες του ανακτόρου της Κνωσού είναι η σημαντικότερη εικονογραφική πηγή για τα ταυροκαθάψια. Η τοιχογραφία των ταυροκαθαψίων (περίπου 1500 π.Χ.)
- Απεικονίζει τρεις ανθρώπινες μορφές και έναν ταύρο. Μια ανοιχτόχρωμη γυναικεία μορφή (αριστερά) φαίνεται να προετοιμάζεται.
- Ένας σκουρόχρωμος άνδρας (στο κέντρο) εκτελεί το ακροβατικό άλμα.
- Μια άλλη γυναικεία μορφή (δεξιά) φαίνεται να έχει ολοκληρώσει το άλμα και προσγειώνεται.

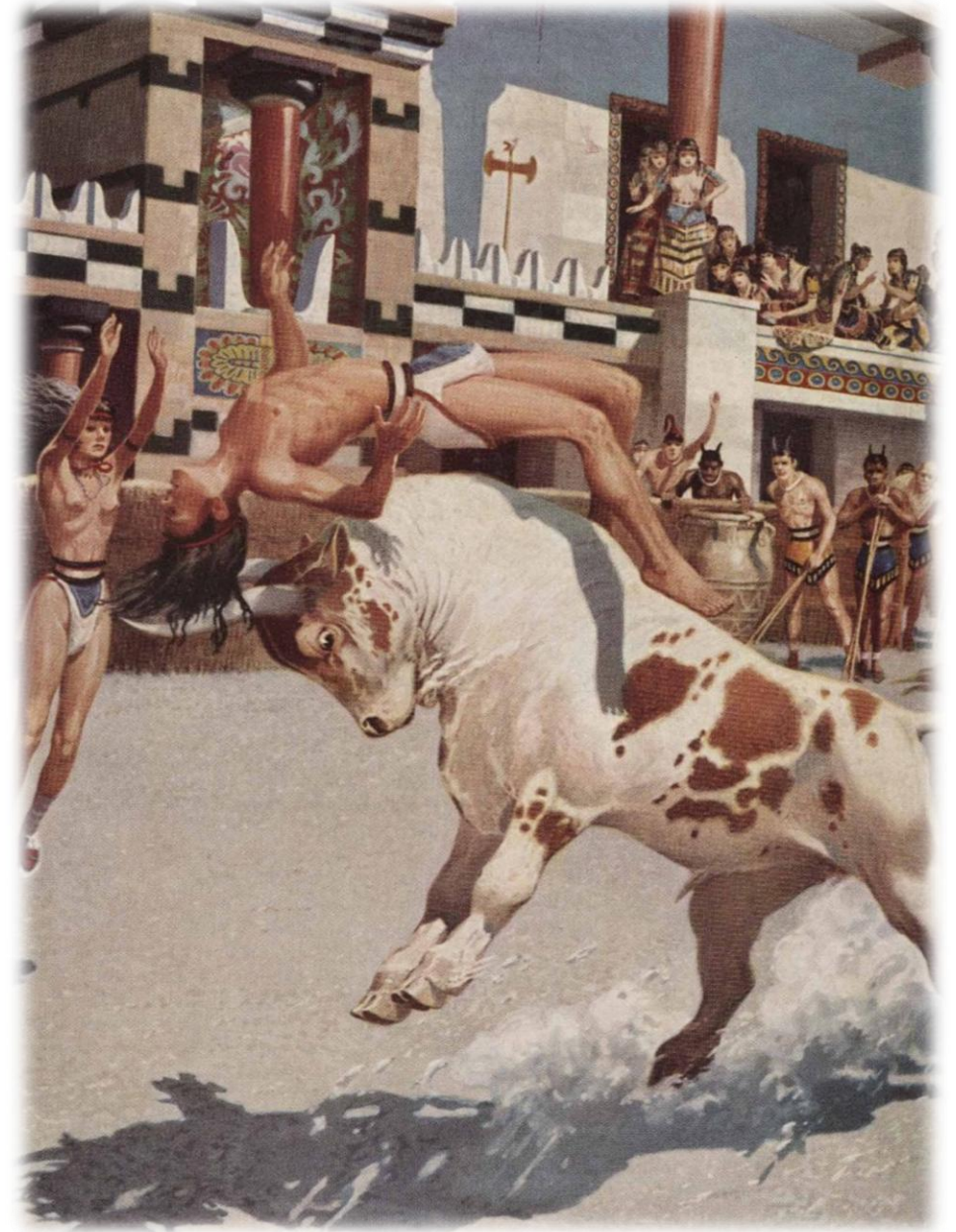
- Δυναμικές στάσεις των αθλητών και του ταύρου, δίνουν έμφαση στην κίνηση.
- Οι άνδρες απεικονίζονται με σκούρο κόκκινο δέρμα, ενώ οι γυναίκες με ανοιχτόχρωμο, μια συνήθης πρακτική στη μινωική τέχνη.
- Γαλάζιο φόντο που δημιουργεί μια αίσθηση βάθους και ελευθερίας.
- Άλλες απεικονίσεις των ταυροκαθασίων εμφανίζονται σε:
- Σφραγίδες και δαχτυλίδια από χρυσό.
- Αγγεία και ρυτά (ιερά σκεύη), με διακοσμήσεις σχετικές με το αγώνισμα.

Ταυροκαθάψια – Ολυμπιακοί Αγώνες

Ταυροκαθάψια στην Αρχαιότητα

Αν και οι αρχαίοι Ολυμπιακοί Αγώνες (776 π.Χ – 393 π.Χ) περιλάμβαναν διάφορα αθλήματα που δοκίμαζαν τη σωματική αντοχή και την ευλυγισία των αθλητών, δεν υπάρχουν άμεσες αποδείξεις ότι τα ταυροκαθάψια αποτελούσαν επίσημο αγώνισμα. Ωστόσο, είναι πιθανό ότι σχετικές πρακτικές λάμβαναν χώρα σε άλλες ελληνικές γιορτές και αγώνες, όπως τα Ίσθμια, τα Νέμεα ή τα Πύθια, όπου συχνά συναντούμε και άλλες μορφές αθλημάτων που απαιτούσαν δεξιότητες και τόλμη.

Ομοιότητες με Αρχαία Ελληνικά Αθλήματα

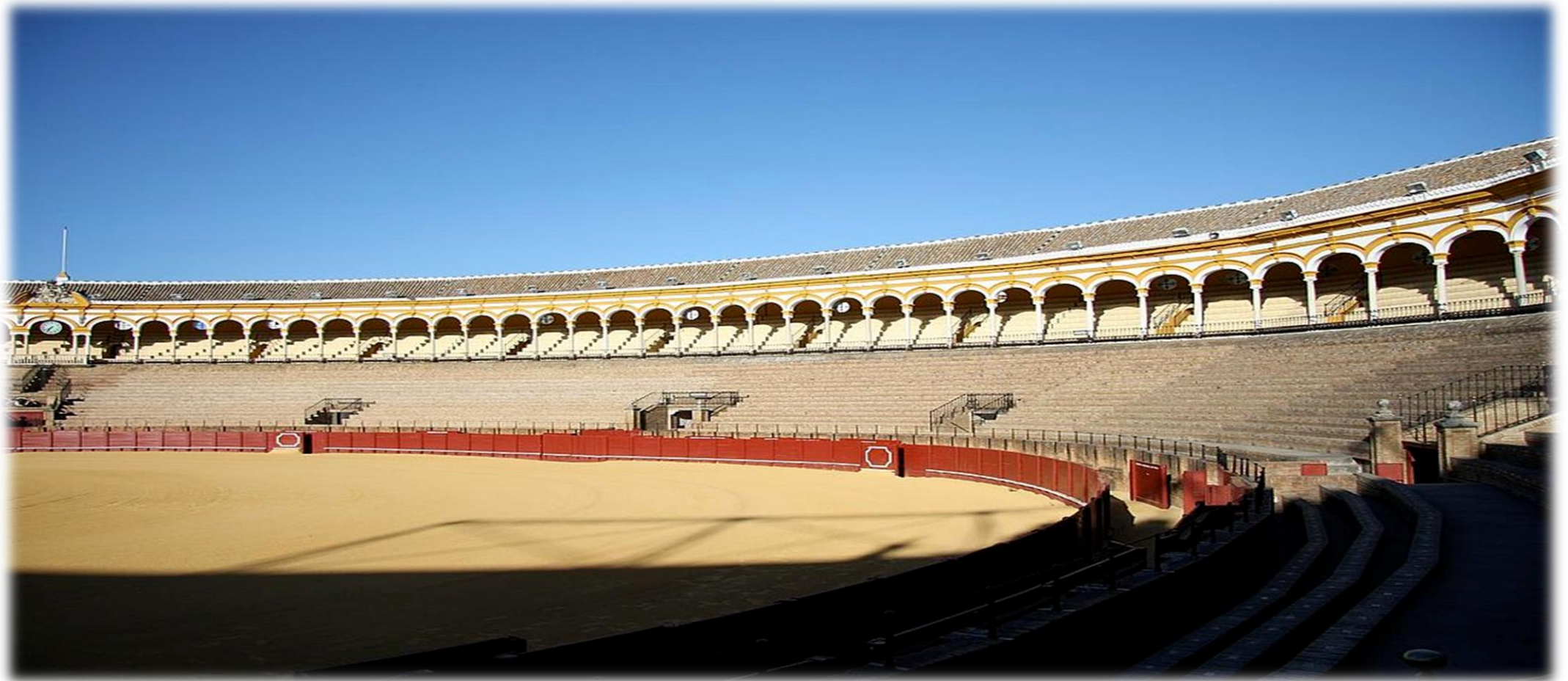
Αν και δεν υπάρχουν συγκεκριμένα στοιχεία που να ενσωματώνουν τα ταυροκαθάψια στους Ολυμπιακούς Αγώνες, μπορούμε να εντοπίσουμε ομοιότητες με άλλα αγωνίσματα:

1. Η πάλη: Οι παλαιστές χρησιμοποιούσαν την ισχύ και την τεχνική τους για να ρίξουν τον αντίπαλο τους στο έδαφος, όπως ακριβώς οι μινωίτες αθλητές έπρεπε να χρησιμοποιήσουν την ευλυγισία τους για να ξεπεράσουν τον ταύρο.
2. Το παγκράτιο: Ένας συνδυασμός πάλης και πυγμαχίας, όπου ο αθλητής έπρεπε να αντέξει τις επιθέσεις του αντιπάλου του, παρόμοια με την αντοχή που απαιτείτο για την αποφυγή των κεράτων του ταύρου.
3. Οι αρματοδρομίες: Αν και δεν σχετίζονται άμεσα με τα ταυροκαθάψια, η ταχύτητα και ο κίνδυνος που διέτρεχαν οι ηνίοχοι θύμιζαν την ένταση των μινωικών αγώνων με τους ταύρους.

Σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες και Ισπανική παράδοση

- Με την αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων το 1896, ορισμένα αθλήματα που είχαν σχέση με την ισπανική παράδοση εμφανίστηκαν στο πρόγραμμα, αλλά όχι οι ταυρομαχίες ή αγώνες με ταύρους. Αντίθετα, αθλήματα όπως η ιππασία, η γυμναστική και η πάλη θυμίζουν τις φυσικές απαιτήσεις που συναντάμε στα αρχαία ταυροκαθάψια.
- Αξίζει να σημειωθεί ότι η Ισπανία έχει φιλοξενήσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες το 1992 στη Βαρκελώνη, όπου η τελετή έναρξης περιλάμβανε έντονες αναφορές στην ιστορία και τον πολιτισμό της χώρας, αλλά χωρίς την ένταξη του ταύρου ως σύμβολο στους αγώνες.

Ταυρομαχίες - Παράδοση - Αντιπαράθεσεις

Ιστορική αναδρομή των ταυρομαχιών στην Ισπανία

- Η παράδοση των ταυρομαχιών έχει βαθιές ρίζες στην Ισπανία, με ιστορικές αναφορές που φτάνουν μέχρι τη ρωμαϊκή εποχή. Οι Ρωμαίοι οργάνωναν αγώνες με άγρια ζώα στα αμφιθέατρα, γεγονός που πιθανώς επηρέασε τη μετέπειτα εξέλιξη των ταυρομαχιών στην Ισπανία. Ωστόσο, η σύγχρονη μορφή των ταυρομαχιών διαμορφώθηκε κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα και κυρίως τον 18ο αιώνα.
- Για πολλούς Ισπανούς, οι ταυρομαχίες δεν είναι απλώς ένα θέαμα αλλά μια τέχνη που συνδέεται με την εθνική ταυτότητα και την πολιτιστική τους κληρονομιά. Το γεγονός ότι σπουδαίοι καλλιτέχνες όπως ο Πικάσο και ο Χέμινγκουεϊ εμπνεύστηκαν από τις ταυρομαχίες δείχνει τη βαθιά τους επιρροή στην τέχνη και τη λογοτεχνία.

Επιχειρήματα υπέρ των ταυρομαχιών

Οι υποστηρικτές των ταυρομαχιών τονίζουν τη μακρόχρονη παράδοση της πρακτικής και την πολιτιστική της αξία. Τα βασικά τους επιχειρήματα περιλαμβάνουν:

1. Πολιτιστική κληρονομιά: Οι ταυρομαχίες θεωρούνται μέρος της ισπανικής ταυτότητας και παράδοσης, και η διατήρησή τους αποτελεί σεβασμό στην ιστορία της χώρας.
2. Καλλιτεχνική διάσταση: Πολλοί συγκρίνουν τις ταυρομαχίες με μια μορφή τέχνης, καθώς περιλαμβάνουν τελετουργικά, μουσική και αισθητική αρτιότητα.
3. Οικονομική συμβολή: Οι ταυρομαχίες αποτελούν σημαντική πηγή εισοδήματος για πολλές περιοχές της Ισπανίας, δημιουργώντας θέσεις εργασίας και ενισχύοντας τον τουρισμό.
4. Διατήρηση της εκτροφής ταύρων: Οι εκτροφείς ταύρων υποστηρίζουν ότι η κατάργηση των ταυρομαχιών θα οδηγήσει στην εξαφάνιση της συγκεκριμένης ράτσας ταύρων (Toro Bravo), οι οποίοι εκτρέφονται αποκλειστικά για αυτόν τον σκοπό.

Επιχειρήματα κατά των ταυρομαχιών

Από την άλλη πλευρά, οι πολέμιοι των ταυρομαχιών την θεωρούν βάρβαρη και ξεπερασμένη πρακτική. Τα κύρια επιχειρήματά τους είναι τα εξής:

1. Βασανισμός των ζώων: Οι ταύροι υφίστανται σωματικό και ψυχολογικό πόνο πριν και κατά τη διάρκεια της ταυρομαχίας, γεγονός που θεωρείται απάνθρωπο.
2. Ηθική αντίθεση με την σύγχρονη κοινωνία: Σε μια εποχή όπου τα δικαιώματα των ζώων αναγνωρίζονται παγκοσμίως, οι ταυρομαχίες θεωρούνται παρωχημένες.
3. Μειωμένη δημοτικότητα: Οι νέες γενιές Ισπανών δείχνουν μικρότερο ενδιαφέρον για τις ταυρομαχίες, γεγονός που τις καθιστά μη βιώσιμες στο μέλλον.
4. Εναλλακτικές μορφές πολιτισμού: Πολλοί υποστηρίζουν ότι η Ισπανία μπορεί να προωθήσει την κουλτούρα της μέσα από λιγότερο βίαιες εκδηλώσεις.

Νομοθεσία και απαγόρευση των ταυρομαχιών

- Τα τελευταία χρόνια, πολλές ισπανικές περιοχές έχουν προχωρήσει σε απαγορεύσεις των ταυρομαχιών. Η Καταλονία ήταν η πρώτη αυτόνομη κοινότητα που ψήφισε την απαγόρευσή τους το 2010, αν και το Συνταγματικό Δικαστήριο της Ισπανίας ανέτρεψε την απόφαση το 2016, δηλώνοντας ότι οι ταυρομαχίες ανήκουν στην εθνική πολιτιστική κληρονομιά.
- Ωστόσο, πολλές πόλεις έχουν σταματήσει να χρηματοδοτούν τις ταυρομαχίες, μειώνοντας έτσι τη δημοτικότητά τους. Ο αριθμός των διοργανώσεων έχει μειωθεί σημαντικά τις τελευταίες δεκαετίες, κυρίως λόγω της αυξανόμενης αντίθεσης από την κοινωνία.

Το μέλλον των ταυρομαχιών στην Ισπανία

- Παρότι οι ταυρομαχίες εξακολουθούν να διεξάγονται σε πολλές περιοχές, το μέλλον τους είναι αβέβαιο. Η Ισπανία βρίσκεται σε μια περίοδο κοινωνικής και πολιτιστικής αλλαγής, όπου οι παραδόσεις επανεξετάζονται υπό το πρίσμα των σύγχρονων αξιών.
- Η αυξανόμενη πίεση από φιλοζωικές οργανώσεις, η σταδιακή μείωση του κοινού και η αλλαγή των κοινωνικών αντιλήψεων δείχνουν ότι οι ταυρομαχίες ενδέχεται να καταργηθούν πλήρως τα επόμενα χρόνια.

Συντελεστές εργασίας

Μπούλιου Βάσω
Παντελιά Σοφία
Ρηγοπούλου Λυδία
Ρούσση Κατερίνα

Σαραντάρη Κωνσταντίνα
Σιαμπάνη Ζέτα
Σπαθάρη Θεοδώρα
Ταράτσας Παναγιώτης
Τσιμάρη Μαριλένα

Φειδοπούλου Ευγενία
Φώτη Εύα
Χαλβαντζή Αλεξάνδρα
Χαρμαλιάς Θανάσης

Υπεύθυνοι εργασίας

Καραμπέτσας Στέφανος

Κοτρώνης Πολύκαρπος

